

Резюме

Андрушук Г. О. Захист прав на товарні знаки (змішування) в Інтернеті: доктрина і правозастосовна практика ЄС.

Розглянуто проблемні питання захисту товарних знаків від недобросовісної конкуренції–змішування (confusion) в Інтернеті. Проаналізовано загальні випадки змішування, обґрунтування змішування в законодавстві ЄС, доктрину первісного змішування в Інтернеті, можливість асоціації знаків в Інтернеті, правозастосовну практику ЄС. Даються рекомендації щодо застосування методичних підходів Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ).

Ключові слова: товарний знак, змішування, введення в оману, недобросовісна конкуренція, споживач.

Резюме

Андрушук Г. А. Защита прав на товарные знаки (смешивания) в Интернете: доктрина и правоприменительная практика ЕС.

Рассмотрены проблемные вопросы защиты товарных знаков от недобросовестной конкуренции-смешивания (confusion) в Интернете. Проанализированы общие случаи смешивания, обоснование смешивания в законодательстве ЕС, доктрину первоначального смешивания в Интернете, возможность ассоциации знаков в Интернете, правоприменительную практику ЕС. Даются рекомендации по применению методических подходов Всемирной организации интеллектуальной собственности (ВОИС).

Ключевые слова: товарный знак, смешивания, введения в заблуждение, недобросовестная конкуренция, потребитель.

Summary

Androschuk G. Protection of trademarks (confusion) on the Internet: doctrine and law enforcement EU.

Consider issues of protection of trademarks against unfair competition – confusion online. The common cases of confusion, blending justification in EU legislation, doctrine initial confusion of the Internet, the possibility association signs on the Internet, law enforcement EU. The recommendations on the use of methodological approaches of the World Intellectual Property Organization (WIPO).

Key words: trademark, confusion, misrepresentation, unfair competition, consumer.

УДК 347.77

У. Б. АНДРУСІВ

Уляна Богданівна Андрусів, кандидат юридичних наук, доцент Львівського державного університету в внутрішніх справах

ПЛАТФОРМИ ДИСТРИБУЦІЇ МОВЛЕННЄВОГО КОНТЕНТУ СУБ'ЄКТІВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: КЛЮЧОВІ ПИТАННЯ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ

До сфери правового впливу права інтелектуальної власності належить діяльність, яку здійснюють організації мовлення, потреба в охороні суб'єктивних прав яких зумовлена значним розширенням обсягів мовлення, розвитком супутникового і кабельного телебачення, мережі Інтернет та мобільної телефонії, а також інтенсивною конвергенцією комп'ютерних і телевізійних мереж, впровадженням цифрового телебачення і нелінійних послуг.

Функціонування цих суб'єктів інформаційної діяльності відображається через їхню діяльність, яку варто характеризувати як мовлення. Статтею 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» регламентовано, що мовлення – створення (комплектування та/або пакетування) і розповсюдження програм, пакетів програм, передач з використанням технічних засобів телекомунікацій для публічного приймання за допомогою побутових теле- та радіоприймачів у відкритий спосіб чи за абонентну плату на договірних засадах.

На наше глибоке переконання, наведена дефініція досить чітко і ґрунтовно характеризує сутність окресленого терміна, оскільки у ній немає вказівки на платформи дистрибуції мовного контенту, тобто знайшов відображення принцип технологічного нейтралітету, сутність якого полягає в тому, що правова охорона повинна надаватися незалежно від того, було розповсюдження програм (передач) організацій мовлення традиційним, чи ні.

Залежно від організаційно-технологічних особливостей розповсюдження програм, на законодавчому рівні закріплені такі види мовлення: супутникове, ефірне, кабельне, проводове, багатоканальне. Окрім наведених традиційних видів мовлення, Директивою 2007/65/ЄС закріплені види мовлення, які набули поширення з розвитком нових засобів телекомунікацій: потокове мовлення в режимі реального часу, Інтернет-мовлення та близько-до-відео-на-замовлення¹.

З наведеного випливає, що мовлення може здійснюватися різними способами. На жаль, на законодавчому рівні не визначено понятійного апарату цієї правової категорії. З огляду на це, спробуємо дати наукове визначення цьому терміну: спосіб мовлення – розповсюдження програми (передачі) в загальнодоступній або закодованій формі, що здійснюється з використанням наземних станцій (ефірне мовлення), багатоканальних телемереж (багатоканальне мовлення), кабельних мереж (кабельне мовлення), телевізійних ретрансляторів,

розміщених на штучних супутниках землі (супутникове мовлення), мережі Інтернет (Інтернет мовлення), мереж мобільного зв'язку (мобільне мовлення) та інших телекомунікаційних засобів доставки сигналів, що несуть інформаційний контент на приймачі глядачів/слухачів.

Вважаємо доцільним з'ясувати особливості різновидів мовлення залежно від способів розповсюдження мовного контенту.

Традиційні способи розповсюдження інформаційного контенту.

Історично першим з'явилося проводове мовлення. Законодавство не визначає понятійний апарат цього способу розповсюдження контенту. У Законі України «Про телебачення і радіомовлення» закріплена дефініція терміна «проводова мережа» – комплекс поєднаних у єдиному технологічному процесі споруд і технічних засобів, призначений для трансляції однієї чи кількох радіопрограм у штучному закритому середовищі (проводі) (ст. 1)². З огляду на це, під проводовим мовленням слід розуміти систему звукового мовлення, у якій радіопроекти (звуки) передаються великій кількості слухачів за допомогою електричних коливань, що поширюються по проводових мережах.

Найпоширенішим видом мовлення є ефірне наземне мовлення, оскільки цей спосіб мовлення є найменш витратним. Принцип його здійснення простий: сигнал формується на телестудії, передається на ретранслятор, а звідти – на приймальні антени споживачів.

Ефірне мовлення – це мовлення, що здійснюється за допомогою засобів бездротового зв'язку, тобто радіохвилями або хвилями Герца, у тому числі через супутник, і яке робить інформаційний контент доступним телеглядачам.

Поряд з безкоштовним наземним мовленням у великих населених пунктах з високою концентрацією населення розвивається платне кабельне телебачення, яке надає населенню більший пакет каналів і низку додаткових послуг. Відмінність кабельного мовлення від ефірного полягає в технічних засобах доставки контенту: при ефірному передача здійснюється засобами бездротового зв'язку, а при кабельному – по дротах. Отже, під кабельним мовленням слід розуміти мовлення, яке здійснюється з використанням кабельних мереж.

Системний аналіз законодавчих положень дає підстави дійти висновку, що організації кабельного телебачення можуть виступати як творці програм (передач), так і користувачі контенту. У першому випадку йдеться про організації кабельного мовлення, а у другому – про провайдерів програмної послуги.

Організація кабельного мовлення, здійснюючи мовлення, створює програми (передачі) для подальшого розповсюдження. Вона несе відповідальність за усі питання, що виникають у процесі поширення інформаційного продукту.

Нагомість провайдери програмної послуги не створюють власних передач, а лише здійснюють доставку контенту від організації мовлення до споживачів, що складається з транзиту сигналу по кабельних мережах і трансляції споживачам, тобто вони надають так звані програмні послуги. Такі організації є лише розповсюджувачами, їхня діяльність має суто технічний характер і є залежною від діяльності організацій мовлення. При цьому провайдери телекомунікацій не ініціюють інформаційне праводношення, не вибирають та не впливають на зміст поширюваного контенту.

З огляду на це, вважаємо доцільним відмежовувати кабельне мовлення від провайдерських програмних послуг, які поширюються по кабельних мережах.

Альтернативою кабельному мовленню є супутникове мовлення. Супутникова технологія дає якісно і кількісно більше контенту, ніж ефірне та кабельне мовлення. Супутникова платформа дозволяє доставляти інформацію споживачам у будь-яку точку Землі.

Супутникове мовлення означає створення та розповсюдження теле- і радіопрограм від передавального центру до споживача через телевізійні ретранслятори, що розміщуються на супутниках.

Варто відзначити, що станом на січень 2015 р. супутникове телевізійне мовлення здійснювали 101 компанія, радіомовлення – 3³. Невиконання державної програми із запуску та введення в експлуатацію вітчизняного супутника зв'язку за технологією DTH (DirecttoHome) «Либідь» змушує вітчизняні організації мовлення орендувати потужності закордонних супутникових мереж.

У розумінні Модельного закону № 11-11 держав-учасниць СНД, супутник – низькоорбітальний або геостационарний космічний апарат, використовуваний для прийому інформації з метою її подальшої ретрансляції (ст. 2)⁴. Міжнародний Союз електрозв'язку розрізняє два види супутників телевізійного зв'язку: супутники фіксованої служби та супутники безпосереднього (прямого) мовлення.

Супутники першого виду передають сигнали до однієї або декількох наземних приймальних станцій, при цьому ці сигнали широкій публіці не доступні. Вони зазвичай призначені для мереж приймачів, що обслуговуються провайдерами або організаціями мовлення, які потім розповсюджують ці сигнали споживачам. З огляду на це, передача сигналу супутником фіксованої служби не є мовленням.

Сигнали, що випромінюються супутниками другого типу, можуть прийматися на землі в індивідуальному порядку за допомогою параболічних антен, без участі наземних станцій. Безсумнівно, що передача програм за допомогою супутників прямого мовлення багато в чому аналогічна звичайній наземній ретрансляції.

Під супутниковим прямим мовленням слід розуміти мовлення, при якому передача телевізійних програм на приймальне обладнання споживачів (параболічні антени), здійснюється безпосередньо за допомогою супутника зв'язку.

Як зазначалось, сигнали з супутників передаються не лише безпосередньо на клієнтське обладнання, але і в кабельні мережі. При цьому важливо зважати на те, що супутникові мовники, які «спілкуються» з спо-

живачем через кабельні мережі, повинні отримати другу ліцензію на кабельне мовлення, оскільки у таких випадках йдеться не про мовлення з супутникової платформи, а про використання супутника як технології донесення сигналу.

Окрім того, знову ж таки видається доцільним розрізняти діяльність організацій супутникового мовлення, які створюють власні програми та використовують супутникові мережі як платформи дистрибуції, та діяльність провайдерів програмної послуги з використанням супутникової ємності, які надають програмні послуги, ретранслюючи при цьому виключно програми (передачі) інших мовників. За таких умов, за наповнення та зміст контенту відповідальність несе організація мовлення.

Національне законодавство залишає неврегульованим питання узаконення діяльності на території України дистрибуторів програм, якими слід вважати суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність у сфері мовлення, яка полягає у відчуженні прав організацій мовлення на програми (передачі) вітчизняним організаціям мовлення та/або провайдерам телекомунікацій (кабельних, супутникових) для подальшого використання. Без вирішення цієї проблеми суб'єкти інформаційної діяльності здійснюватимуть діяльність поза правовим полем.

Різновиди платформ дистрибуції програм (передач) організацій мовлення в цифрову епоху.

На ринок мовлення, окрім вже існуючих традиційних гравців, завдяки фіксованим або мобільним платформам, виходять нові учасники. До них належать організації мобільного мовлення та провайдери, які надають програмні послуги з використанням мереж мобільного зв'язку (технології MobileWiMAX).

Мобільні телефони вже давно перетворилися із засобу зв'язку на багатофункціональні мультимедійні пристрої. Однією з найбільш перспективних VAS-послуг є мобільне мовлення, під яким слід розуміти телевізійне мовлення, здійснюване з використанням базових станцій, розташованих на обслуговуваній території (мобільних телекомунікаційних мереж), для утворення мобільної структури доступу програм на портативні пристрої споживача, включаючи мобільні телефони.

Впровадження стандартів мобільного мовлення (DVB-H, DVB-SH) дозволило транслювати контент наживо безпосередньо на мобільні портативні пристрої. Тепер немає ніяких обмежень – дивитись телевізійні програми (передачі) можна де завгодно й коли завгодно. Матеріалами, що розповсюджуються передавачем мобільного телебачення, можуть бути програми організацій ефірного, кабельного, супутникового мовлення, а також контент з Інтернету.

На жаль, на законодавчому рівні відсутнє будь-яке нормативне регулювання стосовно розповсюдження мультимедійного продукту за допомогою мобільних мереж, що призводить до неконтрольного використання суб'єктами інформаційної діяльності результатів діяльності авторів та суб'єктів суміжних прав. Безперечно, ця прогалина повинна бути усунена законодавцем, оскільки подальше легальне використання розглядуваного способу мовлення створить передумови для чергового етапу розвитку охорони прав організацій мовлення.

Сьогодні існує три основних напрями розвитку мовлення: телебачення високої чіткості, інтерактивне мовлення та мультимедійні послуги.

Під телебаченням високої чіткості (High-definition television) ми розуміємо телебачення з роздільною здатністю значно більшою за аналогові стандарти, широкоформатним зображенням та цифровим звуком. Для передачі сигналу HDTV здебільшого використовують технології цифрового мовлення (DVB). Цей термін не є сталим, оскільки підлягає застосуванню щодо наявного стандарту чіткості.

Нові досягнення спостерігаються також у сфері інтерактивного мовлення, яким є мовлення, яке здійснюється з використанням зворотного зв'язку від споживача програмного наповнення до його розповсюдвача. Інтерактивне телебачення надає глядачеві необмежені можливості активної участі в телепередачах. Суть зводиться до того, що людина по той бік екрану може вплинути не лише на хід передачі у прямому ефірі, а й на розвиток сюжету.

За допомогою інтерактивного мовлення телеглядач отримує доступ до додаткових інформаційних ресурсів. До прикладу, переглядаючи матч, він може водночас ознайомитися зі складом учасників, купити квитки та сувеніри, довідатися про коментаторів, прочитати спортивні новини.

Існує два типи інтерактивних телевізійних послуг: місцеві, де інформація зберігається у приймачі (наприклад, телетекст); віддалені – інформація надсилається провайдеру через зворотний канал (відео за запитом, сплата за перегляд кожної передачі, двосторонні програми).

Окрім того, в Україні дуже швидко почали приживатися нові мультимедійні стандарти передачі контенту – IPTV (Internet Protocol Television), OTT (Over The Top Television) та HbbTV (Hybrid broadcast broadband). На жаль, серйозним бар'єром для широкого й швидкого поширення цих послуг є законодавча неврегульованість.

З огляду на те, що окрім традиційних платформ дистрибуції мовного контенту, найбільшого розповсюдження набуло Інтернет-мовлення, питання про забезпечення належного рівня охорони прав організацій мовлення у цій сфері набуло особливої значимості.

Передусім відзначимо, що глобальна мережа Інтернет – передове досягнення телекомунікаційних технологій сьогодення. Значущість комп'ютерної мережі полягає у тому, що вона є важливим джерелом отримання і поширення інформації. Адже фактично будь-який об'єкт як авторського права, так і суміжних прав може бути перенесений у «віртуальний простір».

На жаль, доводиться констатувати, що сьогодні в Україні немає жодного нормативно-правового акта, який би на достатньому рівні забезпечував регулювання відносин, пов'язаних із web-мовленням, розповсюдженням інформації в українському сегменті Інтернет, у тому числі з використанням перетворених у циф-

рову форму програм (передач) організацій мовлення, що своєю чергою, як слушно відзначається в літературі, «гальмує розвиток нових правовідносин»⁵.

Із збільшенням кількості користувачів мережі Інтернет ця сфера стала привабливою і для організацій мовлення, які транслюють у мережі в режимі реального часу свої програми та передачі. Як слушно відзначається фахівцями, Інтернет є альтернативною платформою мовлення⁶. З огляду на це, практично усі провідні телевізійні та радіокомпанії інтегруються в Інтернет. Національний реєстр електронних інформаційних ресурсів налічує 17 назв сайтів, що стосуються телебачення, 23 – радіо і 66 – винятково мережевих видань⁷.

Під Інтернет-ЗМІ слід розуміти регулярно оновлювані веб-сторінки, на яких розміщується інформаційний контент для перегляду/прослуховування публікою.

Серед цивілістів немає єдиного трактування щодо того чи вважати веб-сайт ЗМІ чи Інтернет-ЗМІ є лише одним з різновидів сайтів мережі. Поширеним є погляд, що веб-ресурсам вітчизняного сегмента Інтернет надається статус ЗМІ⁸. Однак існують думки, що спростовують цю позицію⁹.

На законодавчому рівні правовий статус інформаційних джерел у мережі Інтернет теж не визначений. Єдиним документом, у якому міститься вказівка на необхідність реєстрації інформаційних ресурсів у мережі Інтернет як ЗМІ, є Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи».

Звернувшись до зарубіжного досвіду, зауважимо, що у США Верховний суд штату Нью-Йорк прийняв рішення, згідно з яким усі Інтернет-сайти, незалежно від їхнього змісту та професійного рівня, вважаються ЗМІ¹⁰.

Інтернет-ЗМІ мають суттєві відмінності від традиційних ЗМІ, що відображається як в поданні контенту, так і в концептуальних засадах роботи з інформацією. На відміну від організацій мовлення, основною метою діяльності яких є створення та розповсюдження мовного контенту, Інтернет є технологією організації мережевих ресурсів, яка базується на цифровому способі передачі даних між комп'ютерами світу. З огляду на це, викликає великі сумніви коректність віднесення веб-сайтів та інших інформаційних ресурсів Інтернету до ЗМІ.

Неврегульованим на законодавчому рівні залишається питання ліцензування та легітимації Інтернет-ЗМІ. Звернувшись до європейського досвіду, відзначимо, що Резолюцією Парламентської Асамблеї Ради Європи «Індикатори становища ЗМІ в умовах демократії» зафіксовано, що ЗМІ, які використовують Інтернет-технології, не зобов'язані мати державну ліцензію або реєстрацію¹¹. Нам цілком імпонує ця позиція.

Необхідно також враховувати, що окрім організацій, які є аналогами існуючих традиційних ЗМІ, тобто здійснюють мовлення в ефір або по кабелю, а також з використанням Інтернету (до прикладу, сайт телеканалу), існують організації, які спеціально створені для трансляції власного мультимедіа в Мережі (до прикладу, сайт <http://www.hromadske.tv/>).

Організація мережевого мовлення – особа, яка бере на себе ініціативу і несе відповідальність за передачу публіці звуків або/та зображень, або їх відображень, а також за монтаж і час розміщення контенту у цифровій формі в Інтернеті.

Під мережевим мовленням слід розуміти надання користувачам доступу до медіа-контенту як записаного організацією мовлення, так і в режимі реального часу, шляхом передачі через комп'ютерну мережу. Такі передачі є «мережевим мовленням», якщо засоби декодування надаються користувачеві організацією мережевого мовлення або з її згоди.

Безліч позитивних моментів, що виникають у зв'язку із розростанням комп'ютерних мереж, практично врівноважуються наявністю низки проблем, які слід вирішувати шляхом удосконалення законодавчих приписів.

Так, з метою запобігання неправомірного використання іншими особами програм (передач), які одночасно з наземними та кабельними платформами транслюються в мережі Інтернет, необхідно запровадити у законодавстві механізм правового регулювання сімюлькастінгу (практика мовлення на території більш ніж одного середовища).

Наглядним при цьому є використання досвіду ВОІВ. Так, п. 3 Робочого документу по альтернативним і необов'язковим рішенням у зв'язку з охороною мережевого мовлення передбачено необхідність розширення охорони прав організацій ефірного мовлення на їхні власні передачі на одночасне і незмінне мережеве мовлення («одночасне мовлення»)¹². Ця позиція ґрунтується на юридичних методах асиміляції одночасного мовлення в ефірне мовлення. Вбачаємо за доцільне відобразити ці положення у національному законодавстві.

Окрім того, практика розповсюдження програм та передач організацій ефірного мовлення та наземних радіостанцій у мережі Інтернет викликала стурбованість щодо охорони та захисту суб'єктивних прав суб'єктів авторського права та суміжних прав. Вважаємо, що розміщення об'єктів авторського права і/або суміжних прав в телекомунікаційних мережах, зокрема, в мережі Інтернет, не змінює існуючих положень про їхню охорону, які задекларовані Законом про авторське право. Отже, норми, що регулюють відносини, які виникають у реальному світі (поза мережею – оф-лайн), поширюються на відповідні відносини у віртуальному просторі (у мережі – он-лайн).

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що сьогодні як на міжнародному, так і на національному рівнях існують значні труднощі щодо адекватного регулювання відносин мовлення на різноманітних платформах дистрибуції інформаційного контенту.

Беручи до уваги законодавчу неврегульованість окремих видів мовлення, «прогресивні» суб'єкти змушені здійснювати свою діяльність поза межами правового поля. Враховуючи це, нарізла потреба в удоско-

наленні законодавчих приписів у досліджуваній сфері, що, у свою чергу, прискорить процес впровадження новітніх технологій мовлення.

¹ Directive 2007/65/EC of the European Parliament and of the council of 11 December 2007 amending Council Directive 89/552/EEC on the coordination of certain provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States concerning the pursuit of television broadcasting activities // Official Journal of the European Union. L 332. – 18.12.2007. – P. 27–45.

² Про телебачення і радіомовлення : Закон України від 21 грудня 1993 р. № 3759-XII (в редакції від 12 січня 2006 р. № 3317-IV 18. – Ст. 155.

³ Звіт Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення за 2014 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nrada.gov.ua>

⁴ О модельном законе «О трансграничном спутниковом телевизионном и радиовещании и международном спутниковом информационном обмене» : Постановление Межпарламентской Ассамблеи государств-участников СНГ от 15 июня 1998 р. № 11-11 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.spravka-jurist.com/base/part-xq/tx_essmpy.htm

⁵ Аляб'єва Н. В. Договір про надання послуг у мережі Інтернет : автореф. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Н. В. Аляб'єва. – Х., 2010. – 18 с. – 12 с.

⁶ Оганджян С. Проблемы этического регулирования Национального общественного радио США в новейшей технологической среде [Электронный ресурс] / Сатин Оганджян // Законодательство и практика масс-медиа. – 2010. – № 3. – Режим доступа : <http://www.medialaw.ru/publications/zip/185/2.htm>

⁷ Козьяков Д. Масова інформація в мережі Інтернет: правові аспекти / Дмитро Козьяков // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2010. – № 1. – С. 120–123. – 120 с.

⁸ Красноступ Г. М. Правове регулювання Інтернет-засобів масової інформації / Г. М. Красноступ // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2010. – № 3 (101). – С. 82–87. – 84 с.; Новицький А. М. Сучасне правове становище засобів масової інформації, що здійснюють діяльність у мережі Інтернет / А. М. Новицький, П. С. Ріппа // Правова інформатика. – 2010. – № 1 (25). – С. 30–34. – 32 с.

⁹ Бурило Ю. Правовий режим веб-сайту як засобу масової інформації в Україні / Юрій Бурило // Юридична Україна. – 2011. – № 12. – С. 26–30. – 29 с.

¹⁰ Мацкевич О. Правовий статус Інтернет-ЗМІ / Ольга Мацкевич // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2011. – № 1. – С. 28–36. – 28–29 с.

¹¹ Баранов О. А. Правове регулювання ЗМІ, що використовують Інтернет-технології / О. А. Баранов // Правова інформатика. – 2012. – № 2 (34). – С. 28–38. – 35 с.

¹² Working paper on alternative and non-mandatory solutions on the protection relation to webcasting. Prepared by the Chair of the Standing Committee on Copyright and Related Rights SCCR/12/5 Prov. [Electronic resource] / Standing Committee on Copyright and Related Rights. – 12th Session Geneva, April 13, 2005. – Mode of access : http://www.wipo.int/edocs/mdocs/copyright/en/sccr_12/sccr_12_5_prov.pdf

Резюме

Андрусів У. Б. Платформи дистрибуції мовленнєвого контенту суб'єктів інформаційної діяльності: ключові питання правової охорони.

У цій статті досліджуються питання, пов'язані з правовою охороною способів розповсюдження контенту суб'єктів інформаційної діяльності.

Оскільки на законодавчому рівні належна охорона надається лише традиційним платформам дистрибуції контенту, запропоновано легалізувати способи розповсюдження програм (передач) організацій мовлення з використанням засобів мобільної телефонії, мережі Інтернет і зворотного зв'язку.

Ключові слова: мовлення, способи розповсюдження програм, Інтернет-мовлення, мобільне мовлення, інтерактивне мовлення, правова охорона.

Резюме

Андрусів У. Б. Платформы дистрибуции вещательного контента субъектов информационной деятельности: ключевые вопросы правовой охраны.

В этой статье исследуются вопросы, связаны с правовой охраной способов распространения контента субъектов информационной деятельности.

Поскольку на законодательном уровне надлежащая охрана предоставляется лишь традиционным платформам дистрибуции контента, предложено легализовать способы распространения программ (передач) организаций вещания с использованием средств мобильной телефонии, сети Интернет и обратной связи.

Ключевые слова: вещание, способы распространения программ, Интернет-вещание, мобильное вещание, интерактивное вещание, правовая охрана.

Summary

Andrusiv U. Platforms for distribution of broadcast content subjects of information activity: the key issues of legal protection.

This article investigates the issue of dissemination content subjects of information activities legal protection methods.

As in law proper protection should be granted only to traditional content distribution platforms, it suggested ways to legalize software distribution (transmission) of broadcasting organizations with the use of mobile telephony, the Internet and podcast.

Key words: broadcasting, ways to share applications programs, webcasting, mobile broadcasting, interactive broadcasting, legal protection.